

stridbar Natur, har ogsaa bøjet sig herfor. Resultatet er derfor blevet, at Udtrykket Rekvisition er slettet og erstattet med Ordet Paakrav. Betydningen af Ordet Rekvisition kendes ellers af enhver Typografærling, og det er efterhaanden blevet et Ord, som endog meget hyppigt anvendes af jævne Folk og anvendes rigtigt. Der er sikkert kun meget faa, der er uvidende om, hvad Rekvisition betyder, medens adskillige vilde komme i stor Forlegenhed, hvis de nærmere skulde forklare, hvad Paakrav betyder. For at undgaa enhver Misforstaaelse har Ordføreren i Landstinget, det ærede Medlem Hr. J. V. Christensen, forklaret det høje Landsting, at Paakrav er akkurat det samme som Rekvisition, og der er da formentlig ingen Grund til at nære nogen Ængstelse for Fejltagelse.

§ 6 i Lovforslaget bemyndiger Undervisningsministeren til at fastsætte nærmere Bestemmelser angaaende Gennemførelse af Loven, og der nævnes saa en Mængde Forhold, som Ministeren skal træffe Bestemmelse om. Det overlades til Ministeren at afgøre, i hvilke Tilfælde Afleveringspligten ikke skal gøres gældende, og her er et ret vidt Spillerum; men antagelig gaar man varsomt frem, saa at der bliver Sikkerhed for, at alle betydelige Tryksager bliver afleveret til det kongelige Bibliotek i København og til Statsbiblioteket i Aarhus.

Lovforslaget har faaet enstemmig Tilslutning i Landstinget, og jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det til Vedtagelse her i Tinget. Samtidig vil jeg gerne udtale Haabet om, at dette Lovforslag, naar det bliver Lov, maa bidrage til, at der indenfor faglige Bibliotekskredse maa blive mere Ro om vore Biblioteksforhold. Der har i de senere Aar været ikke saa lidt Gnidning at spore, og Biblioteksudvalgets Betænkning bærer ogsaa tydeligt Præg deraf.

Ibsen: Naar dette Lovforslag er fremsat, er det, fordi man ønsker en Aflastning af Bibliotekernes Opbevaringspligt med Hensyn til Tryksager, og man har ment det hensigtsmæssigt at gøre det paa en saadan Maade, at Afleveringspligten begrænses. Ministeren har i visse Tilfælde faaet Ret til at have et Opsyn med, hvorvidt denne Afleveringspligt overholdes eller ej, og til at give Dispensationer derfra. Jeg mener dog, det ifølge Lovforslaget og Betænkningen maa forstås saaledes, at det i og for sig ikke er de vekslende Ministre, som denne Ret bliver overladt til, men at det er Fagmændene, Overbibliotekarerne ved de forskellige Bib-

lioteker, som har den. Det kan jo være overordentlig rigtigt, at der er en Række af Tryksager, som man nu ikke mere ønsker afleveret. Det er blevet nævnt af Ministeren og af tidligere Talere, af f. Eks. Aftryksblade, Blade med samme Hoved, hvori der i Virkeligheden staaar det samme, ønsker man ikke, og naar Forlæggere laver en Række Editioner, maaske laver dem i Reklameøjemed, saaledes at de trykker et meget lille Førsteoplæg, og saa følger de andre Oplæg efter, hvori der ikke er foretaget en Rettelse, ønsker man heller ikke, at disse skal afleveres. Men der er dog en stor Gruppe af Tryksager: Programmer, Sange, Love, Regnskaber, Cirkulærer, Opraab, Prislistes, Køreplaner og Blanketter, hvoraf selvfølgelig en hel Del kan udelades, med Hensyn til hvilken det alligevel maa have sin store Interesse at opbevare en Del og gaa varsomt til Værks.

Venstres ærede Ordfører sagde, at der i denne Tid blev udgivet saa uhyre mange Tryksager, at man var ved at drukne i dem, og det ærede Medlem hævdede, at en Vise, der blev skrevet for 300 Aar siden, havde langt mere Værdi end en Vise, der bliver skrevet i Dag. Jeg kan dog ikke være enig med det ærede Medlem i den Bemærkning. Fra en fjern Tid, hvor man havde meget lidt Tryksager, kan en saadan Vise maaske nok have Værdi, hvad den saa omtrent indeholder, men at en Vise fra vore Dage ikke skulde kunne have en lignende stor Værdi for Eftertiden, for øvrigt maaske ogsaa for Nutiden, som en Sang, der blev lavet for et Par hundrede Aar siden, det kan jeg dog ikke være enig med det ærede Medlem Hr. Christen Ernst Christensen i. Selv om der i Begravelsessange og andre Lejlighedssange maaske nok kan være en Masse ligegyldige Ting imellem og Repetitioner, kan de dog ogsaa indeholde værdifulde Ting, og jeg kunde derfor godt — selv om jeg ikke skal foreslaa det nu, paa et Tidspunkt, da Lovforslaget har været saa stærkt gennemgaaet i det andet høje Ting, og der vel ikke er nogen Grund til at foretage større Rettelser i det — have ønsket, at der for den Slags Ting havde været en ubegrænset Indleveringspligt, saaledes at Bibliotekerne her kunde have valgt, vråget og sorteret.

Jeg forstaaar udmærket godt, at naar det drejer sig om Bøger, vil det være vanskeligt eller i hvert Fald forbundet med Omkostninger at paalægge Udgifveren eller Bogtrykkeren Indleveringspligt, for at de saa, som den højtærede Minister sagde, skulde smides bort og tilintetgøres; men med Hensyn til